

EUROOPA KOHTU OTSUS
15. mai 1997*

(Eelotsusetaotlus:
Conseil d'État – Luksemburgi Suurhertsogiriik)

(EMÜ asutamislepingu artikkel 52 – Äriühingute asutamisevabadus – Filiaali
tulumaksustamine – Tulude jaotamine)

Kohtuasjas C-250/95,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Conseil d'État du Grand-Duché de Luxembourg esitatud taotlus, millega soovetakse saada nimetatud kohtus pooleli olevas vaidluses järgmiste poolte vahel:

Futura Participations SA,

Singer

ja

Administration des Contributions (maksuhaldurid),

eelotsust EMÜ asutamislepingu artikli 52 tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president G. C. Rodríguez Iglesias, kodade esimehed J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray ja L. Sevón, kohtunikud P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward (ettekandja-kohtunik), J.-P. Puissechet, H. Rangemalm, W. Wathelet ja R. Schintgen,

kohtujurist: C. O. Lenz,

kohtusekretär: kohtusekretäri asetäitja H. von Holstein,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Futura Participations SA ja Singer, esindaja: advokaat Jean Kauffman, Luksemburg,

- Prantsusmaa valitsus, esindajad: välisministeeriumi õigusosakonna asedirektor Catherine de Salins ja keskvalitsuse poolt samasse ministeeriumi lähetatud ametnik Frédéric Pascal,

- Luksemburgi valitsus, esindaja: välisministeeriumi rahvusvaheliste majandussuhete ja –koostöö osakonna juhataja Nicolas Schmit,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

- Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: Treasury Solicitor's Departmenti ametnik Lindsey Nicoll,

- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: õigustalituse ametnikud Hélène Michard ja Enrico Traversa,

võttes arvesse kohtuistungil ettekannet,

olles kuulanud 24. septembri 1996. aasta kohtuistungil ära Future Participations SA ja Singeri, esindaja: Jean Kauffman; Luksemburgi valitsuse, esindaja: advokaat Patrick Kinsch, Luksemburg; Ühendkuningriigi valitsuse, esindajad: Lindsey Nicoll ja *barrister* David Anderson ja komisjoni, esindaja: Hélène Michard, suulised märkused,

olles kuulanud 5. novembri 1996. aasta kohtuistungil ära kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Conseil d'État du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburgi Suurhertsogiriigi Riiginõukogu) esitas oma 12. juuli 1995. aasta otsusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 19. juulil 1995, EÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Euroopa Kohtule eelotsuse küsimuse EMÜ asutamislepingu (praeguse EÜ asutamislepingu) artikli 52 tõlgendamise kohta.
- 2 Küsimus on esitatud menetluse raames, mille poolteks on i) Futura Participations SA (edaspidi Futura), asukoht Pariis, ja ii) selle Luksemburgi filiaal Singer (edaspidi Singer) ning Administration des contributions (Luksemburgi maksuhaldurid) ning mis käsitleb Singeri 1986. aasta tulumaksu maksubaasi kindlaksmääramist.
- 3 1. aprillil 1958 Prantsusmaa ja Luksemburgi Suurhertsogiriigi vahel sõlmitud lepingu, mille eesmärk on vältida topeltnmaksustamist ja kehtestada vastastikuse haldusabi eeskirjad tulu- või kapitalimaksude valdkonnas, artikli 4 lõikes 2 on sätestatud, et kui ettevõtjal on püsiv tegevuskoht mõlemas lepinguosalistes riigis, võib kumbki riik maksustada üksnes neid tulusid, mis on saadud püsiva tegevuskoha tegevusest oma territooriumil. Eespool nimetatud topeltnmaksustamise lepingus peetakse filiaali püsivaks tegevuskohaks (artikli 2 lõike 3 punkti 2 alapunkt b).
- 4 Luksemburgi 4. detsembri 1967. aasta tulumaksuseaduse (edaspidi „Luksemburgi seadus”) artiklite 159 ja 160 kohaselt maksavad tulumaksu kõik kollektiivid.
- 5 Kui kollektiivide asukohaks on Luksemburg, nõutakse tulumaksu põhimõtteliselt kõigilt nende tuludelt, olenemata sellest, kust tulud on saadud (Luksemburgi seaduse artikli 159 lõige 2). Kui nad siiski saavad tulusid mujalt kui Luksemburgist, rakendatakse nende suhtes teatud tulumaksuvabastusi topeltnmaksustamise vältimiseks. Niisiis vabastatakse rahvusvahelise topeltnmaksustamise lepingu kohaldamise korral välismaal saadud tulude summa tulumaksust Luksemburgis (Luksemburgi seaduse artikkel 134). Kui selline leping puudub, peab residendist maksumaksja maksma Luksemburgis tulumaksu kõigilt välismaal saadud tuludelt, millest on maha arvatud kõikide nende tulumaksude summa,

mille ta on juba maksnud välismaal asjaomastelt tuludelt (Luksemburgi seaduse artikkel 134 a).

- 6 Luksemburgi seaduse artikli 109 lõike 2 alusel võivad residendist maksumaksjad arvata oma netotuludest maha eelnevate aastate edasikantud kulud, kui nad on pidanud „nõuetekohast raamatupidamisarvestust aruandeaastal, millal kulud tekkisid” (Luksemburgi seaduse artikli 114 lõike 2 punkt 3).
- 7 Mitteresidendist kollektiivide puhul maksustatakse tulumaksuga vaid ‘kohalik tulu’, s.t tulu, mis on saadud otseselt või kaudselt nende Luksemburgis asuvatest püsivatest tegevuskohtadest (Luksemburgi seaduse artikli 160 lõige 1).
- 8 Mitteresidendist maksumaksjad ei pea pidama eraldi raamatupidamisarvestust oma Luksemburgi tegevuste kohta. Kui sellist raamatupidamisarvestust ei peeta, on neil lubatud määrata kindlaks Luksemburgis tulumaksuga maksustatavate tulude selline summa oma kogutulude jaotamise põhjal, milles peetakse nende tulude osa maksumaksja Luksemburgi tegevustest saadud tuluks.
- 9 Luksemburgi seaduse artikli 157 lõike 2 kohaselt võivad mitteresidendist maksumaksjad arvata oma netotuludest maha ka eelmiste aastate edasikantud kulud, ‘kui need on majanduslikult seotud kohaliku tuluga ja kui selles riigis peetakse raamatupidamisarvestust’. Luksemburgi valitsus kinnitas kohtuistungil, et selle tingimuse täitmiseks peab raamatupidamisarvestus, mida maksumaksja on pidanud Luksemburgi tegevuste kohta, vastama asjaomastele Luksemburgi õigusnormidele (edaspidi „nõuetekohane raamatupidamisarvestus”).
- 10 Kuna Singeril ei olnud 1986. aasta kohta nõuetekohast raamatupidamisarvestust, määras ta oma tulumaksuga maksustatava tulu kõnealuse aasta kohta kindlaks Futura kogutulude jaotamise põhjal. Oma kõnealuse aasta maksudeklaratsioonis taotles filiaal ka seda, et maksuhaldurid arvaksid tema 1986. aasta tulust maha aastatel 1981–1986 tekkinud kulud, mille summa ulatub üle 23 000 000 Luksemburgi frangi. Kuna Singeril puudus nõuetekohane raamatupidamisarvestus selle perioodi kohta, määras ta ka kulud kindlaks Futura kõnealuse perioodi kogukulude jaotamise põhjal.
- 11 Luksemburgi maksuhaldurid keeldusid Singeri taotlust rahuldama seetõttu, et Luksemburgi seaduse kohaselt võib mitteresidendist maksumaksja kanda kulud edasi üksnes juhul, kui Luksemburgi seaduse artikli 157 lõikes 2 kehtestatud tingimused on täidetud ja mitte jaotamise põhjal. Nimetatud otsust kinnitas 14. juulil 1993 Directeur des Contributions.
- 12 Seejärel esitasid Futura ja Singer apellatsioonikaebuse Conseil d’État’ile, nõudes nimetatud otsuse muutmist või kehtetuks tunnistamist. Kõnealusel menetlusel väitsid nad, et sellega, et kõnealuseid kulusid keelduti arvesse võtmast, piirati neile asutamislepingu artikliga 52 tagatud asutamisevabaduse kasutamist.
- 13 Seetõttu otsustas Conseil d’État peatada menetluse ja esitas Euroopa Kohtule järgmise eelotsuseküsimuse:

“Kas tulumaksuseaduse artikkel 157 ning, kui see on vajalik, Prantsusmaa ja Luksemburgi vahelise topeltmaksustamise lepingu artikkel 4 ja artikli 21 lõike 2 teine lõik on koosõlas

EMÜ asutamislepingu artikliga 52 niivõrd, kui nende õigusnormide kohaselt on mitteresidendist maksumaksjatel, kelle püsiv tegevuskoht on Luksemburgis, õigus kulud edasi kanda, kui kõnealused kulud on seotud kohaliku tuluga ning kui peetakse ja säilitatakse nõuetekohast raamatupidamisarvestust selles riigis?”

Euroopa Kohtule esitatud küsimuse vastuvõetavus

- 14 Prantsusmaa valitsuse arvates ei anna eelotsusetaotlust sisaldav otsus piisavalt teavet põhikohtuasja faktiliste ja õiguslike asjaolude kohta, et liikmesriikidel oleks võimalik esitada märkusi kohtuasja kohta või et Euroopa Kohtul oleks võimalik anda kasulik vastus siseriikliku kohtu küsimusele. Sellest tulenevalt leiab ta, et eelotsusetaotlus tuleks tunnistada vastuvõetamatuks.
- 15 Nagu märgib kohtujurist oma ettepaneku punktides 21 ja 22, ilmneb kogu teave, mida on vaja kõnealuse kohtuasja faktiliste ja õiguslike asjaolude hindamiseks, esitatud küsimusest ja eelotsusetaotlusest. Seetõttu on eelotsusetaotlus vastuvõetav.

Esitatud küsimus

- 16 Siseriiklik kohus küsib oma küsimuses seda, kas see on vastuolus asutamislepingu artikliga 52, et liikmesriik kannab edasi eelnevad kulud, mida taotleb maksumaksja, kellel on filiaal kõnealuses riigis, kuid kes ei ole seal resident, tingimusel, et kõnealused kulud peavad olema majanduslikult seotud tuludega, mida maksumaksja on kõnealuses riigis saanud, ja et maksumaksja on pidanud aruandeaastal, millal kulud tekkisid, kõnealuses riigis teostatud tegevuste kohta asjaomaste siseriiklike õigusnormide kohast raamatupidamisarvestust, ning on säilitanud kõnealust raamatupidamisarvestust selles riigis.
- 17 Kulude edasikandmise suhtes kehtib niisiis kaks tingimust, millest esimene käsitleb kulude ja tulude majanduslikku seost ja teine raamatupidamisarvestuse pidamist; neid tingimusi vaadatakse läbi kordamööda. Kui esimene tingimus käsitleb asjaolusid, mida saab arvesse võtta maksubaasi arvutamisel, siis teine tingimus käsitleb vaid kõnealuse arvutuse tegemisel vastuvõetavaid tõendeid.

Esimene tingimus: majanduslik seos

- 18 Esimene tingimus on see, et edasikantavad kulud peavad olema majanduslikult seotud nende tuludega, mida saadakse liikmesriigis, kus tulumaksu makstakse, nii et edasi võib kanda üksnes kulud, mis tulenevad mitteresidendist maksumaksja tegevusest selles riigis.
- 19 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt, kuigi otsene maksustamine kuulub liikmesriikide pädevusse, peavad liikmesriigid kasutama kõnealust pädevust siiski kooskõlas ühenduse õigusega ja seetõttu vältima avalikku või varjatud diskrimineerimist kodakondsuse alusel (kohtuasi C-279/93: Schumacker, EKL 1995, lk I-225, punktid 21 ja 26; kohtuasi C-80/94: Wielockx, EKL 1995, lk I-2493, punkt 16 ja kohtuasi C-107/94: Asscher, EKL 1996, lk I-3089, punkt 36).
- 20 Käesoleval juhul on Luksemburgi seaduses sätestatud, et residendist maksumaksjate puhul maksustatakse kogu nende tulu ning maksubaasiks ei ole vaid nende Luksemburgi tegevused. Sellest tulenevalt, kuigi rakendatakse tulumaksuvabastusi, mille alusel ei pea

Luksemburgis maksma tulumaksu osalt või teatud juhtudel isegi kogu nende tuludelt, mida kõnealune maksumaksja on saanud mujal kui Luksemburgis, kuuluvad residendist maksumaksjate puhul maksubaasi siiski vaid need tulud ja kulud, mis tulenevad Luksemburgi tegevustest.

- 21 Seevastu, maksubaasi arvutamiseks mitteresidendist maksumaksjate puhul, võetakse üksnes nende Luksemburgi tegevustest tulenevaid tulusid ja kulusid arvesse nende tulumaksu arvutamisel kõnealuses riigis.
- 22 Sellist süsteemi, mis on kooskõlas territoriaalsuse põhimõttega maksustamise valdkonnas, ei saa pidada selliseks, et see on avatult või varjatult diskrimineeriv, mis on vastuolus asutamislepinguga.

Teine tingimus: raamatupidamisarvestuse pidamine

- 23 Teine tingimus on see, et maksumaksja peab olema pidanud maksustamisriigis aruandeaastal, millal tekkisid edasikantavad kulud, oma tegevuste kohta selles riigis raamatupidamisarvestust, mis vastab nimetatud aastal kohaldatavatele asjaomastele siseriiklikele õigusnormidele.
- 24 Võttes arvesse, et asutamislepingu artiklis 58 võrdsustatakse äriühingud füüsiliste isikutega, kes on liikmesriikide kodanikud, võib sellist tingimust pidada asutamislepingu artikli 52 tähenduses asutamisvabaduse piiramiseks, kui kõnealune äriühing soovib asutada filiaali muus liikmesriigis kui see, kus on tema asukoht.
- 25 Tegelikult tähendab see, et kui selline äriühing soovib edasi kanda oma filiaali kulud, peab ta lisaks oma raamatupidamisarvestusele, mis peab vastama maksueeskirjadele selles liikmesriigis, kus on tema asukoht, eraldi raamatupidamisarvestust oma filiaali tegevuste kohta nende maksueeskirjade kohaselt, mida kohaldatakse selles riigis, kus on tema filiaali tegevuskoht. Lisaks tuleb säilitada kõnealust eraldi raamatupidamisarvestust mitte äriühingu asukohast, vaid tema filiaali tegevuskohas.
- 26 Sellest tulenevalt on selline tingimus, mis mõjutab konkreetselt äriühinguid, mille asukoht on muus liikmesriigis, põhimõtteliselt keelatud asutamislepingu artikliga 52. Tingimus on lubatud vaid juhul, kui sellel meetmel on asutamislepingu kohane õiguspärane eesmärk ja kui seda põhjendatakse avalikkuse jaoks esmatähtsate tungivate põhjustega. Sellele lisaks peab meede olema selline, mis tagab kõnealuse eesmärgi saavutamise ja ei ületa seda, mis on sel otstarbel vajalik (vt vastavaid kohtuotsuseid kohtuasjas C-55/94: Gebhard, EKL 1995, lk I-4165, punkt 37; kohtuasjas C-19/92: Kraus, EKL I-1663, punkt 32 ja kohtuasjas C-415/93: Bosman, EKL 1995, lk I-4921, punkt 104).
- 27 Luksemburgi valitsus ja Ühendkuningriigi valitsus väidavad käesoleval juhul, et teise tingimuse sarnane siseriiklik meede on hädavajalik selleks, et liikmesriigi maksuhaldurid saaksid kindlaks teha tulumaksuga maksustatava tulu summa kõnealuses liikmesriigis.
- 28 Luksemburgi valitsus selgitab, et oma siseriiklikus õigusnormis, mille kohaselt mitteresidendist maksumaksja peab aruandeaastal, millal tekkisid kulud, mida ta soovib edasi kanda, pidama nõuetekohast raamatupidamisarvestust oma tegevuste kohta Luksemburgis, kehtestatakse tõendite nõue, mida põhjendatakse sellega, et asjaomane liikmesriik peab veenduma, et kulud, mida maksumaksja soovib edasi kanda, tulenesid

tegelikult tema Luksemburgi tegevustest ja et nende kulude summa vastab maksumaksja tegelikult kantud kulude summale nende Luksemburgi õigusnormide kohaselt, mis käsitlevad tulude ja kulude arvutamist ning mida kohaldatakse kulude tekkimise aastal.

- 29 Luksemburgi valitsus selgitab veel, et maksumaksja peab säilitama nõuetekohast raamatupidamisarvestust Luksemburgis asjaomasel aastal, kuna vaid sel viisil on Luksemburgi maksuhalduritel võimalus kontrollida igal ajal raamatupidamisarvestust.
- 30 Komisjon väidab seevastu, et kuigi teise tingimuse eesmärgid on asutamislepingu alusel õiguspärased, ei ole see tingimus siiski vajalik nende eesmärkide saavutamiseks. Tema arvates võivad Luksemburgi maksuhaldurid kindlaks teha kulude summa raamatupidamisarvestuse põhjal, mida mitteresidendist maksumaksja on pidanud oma asukohas. Peale selle võivad kõnealused maksuhaldurid nõukogu 19. detsembri 1977. aasta direktiivi 77/799/EMÜ liikmesriikide pädevate asutuste vastastikuse abi kohta otsese maksustamise valdkonnas (EÜT L 336, lk 15) kohaselt alati võtta ühendust teise liikmesriigi maksuhalduritega, et saada teavet, mis on vajalik maksumaksja poolt makstava maksu määramisel.
- 31 Euroopa Kohus on korduvalt sedastanud, et maksujärelevalve tõhusus on olulise avaliku huviga seotud põhjus, millega võidakse põhjendada asutamislepinguga tagatud põhivabaduste kasutamise piiramist (vt näiteks otsust kohtuasjas 120/78: REWE-Zentral (Cassis de Dijon), EKL 1979, lk 649, punkt 8). Seetõttu võib liikmesriik kohaldada selliseid meetmeid, mille alusel võidakse selgelt ja täpselt kindlaks teha nii kõnealuses riigis maksustatavate tulude summa kui nende kulude summa, mida võib seal edasi kanda.
- 32 Vastupidiselt komisjoni väitele on ühenduse õiguse kohaselt nii, et teise tingimusega seotud eesmärkide saavutamine ei oleks võimalik, kui Luksemburgi maksuhaldurid peaksid maksubaasi kuuluvate summade kindlakstegemisel kasutama raamatupidamisarvestust, mida mitteresidendist maksumaksja on pidanud muu liikmesriigi õigusnormide kohaselt.
- 33 Seni ei ole ette nähtud otseste maksude maksubaasi kindlaksmääramist käsitlevate siseriiklike õigusnormide ühtlustamist. Sellest tulenevalt kehtestab iga liikmesriik oma õigusnormid, millega määratakse kindlaks kasumid, tulud, kulud, mahaarvamised ja vabastused ning kõigi nende summad, mida võib arvesse võtta maksustatavate tulude või edasikantavate kulude arvutamisel.
- 34 Asjaolu, et asutamislepingu artikli 54 lõike 3 punkti g kohaselt võib kooskõlastada neid õigusnorme, mis käsitlevad äriühingute teatud vormide iga-aastast raamatupidamisarvestust, ei ole asjakohane. Isegi kui äriühingu raamatupidamisarvestuses, mis on koostatud ühiseeskirjade kohaselt, tuleb teha vahet selle eri filiaalide tegevustel – mida neis eeskirjades ei nõuta -, ei ole iga tegevuse kohta raamatupidamisarvestuses toodud summad tingimata asjakohased filiaalide maksubaasi kindlaksmääramisel.
- 35 Seetõttu ei taga miski seda, et äriühingu raamatupidamisarvestusest, mis on koostatud ühiste kooskõlastamiseeskirjade kohaselt, või raamatupidamisarvestusest, mis on koostatud maksubaasi kindlaksmääramiseks liikmesriigis, kus on äriühingu asukoht,

saadakse asjakohast teavet maksustatavate tulude summa kohta ning nende kulude summa kohta, mida saab edasi kanda teises liikmesriigis, kus äriühingul on filiaal.

- 36 Ent tuleb veel uurida, kas teise tingimuse nõuded ületavad seda, mis on vajalik nende kulude summa kindlaks tegemiseks, mis võidakse maha arvata neist tuludest, mida maksumaksja on saanud selle aruandeaasta järel, millal kulud on tekkinud.
- 37 Luksemburgi seaduse kohaselt ei ole mitteresidendist maksumaksjad reeglina kohustatud pidama nõuetekohast raamatupidamisarvestust oma Luksemburgi tegevuste kohta, nii et Luksemburgi maksuhaldurid on põhimõtteliselt loobunud võimalusest kontrollida nende raamatupidamisarvestust.
- 38 Vaid juhul, kui mitteresidendist maksumaksja taotleb luba edasi kanda kulud, mis tal on tekkinud eelneval aastal, on ta kohustatud näitama, et kõnealusel perioodil ta pidas – ja säilitas Luksemburgis – nõuetekohast raamatupidamisarvestust oma tegevuste kohta selles riigis.
- 39 Kui selline taotlus siiski tehakse, on Luksemburgi maksuhaldurid huvitatud vaid sellest, et teha selgelt ja täpselt kindlaks, kas edasikantavate kulude summa vastab nende Luksemburgi eeskirjade kohaselt, mis käsitlevad tulude ja kulude arvutamist ning mida kohaldatakse sel aruandeaastal, millal kulud tekkisid, maksumaksja poolt Luksemburgis tegelikult kantud kuludele. Kui maksumaksja näitab niisiis selgelt ja täpselt kõnealuste kulude summa, ei saa Luksemburgi maksuhaldurid keelduda lubamast tal neid edasi kanda seetõttu, et ta ei olnud kõnealusel aastal pidanud ja säilitanud Luksemburgis nõuetekohast raamatupidamisarvestust oma tegevuste kohta selles riigis.
- 40 Käesoleva juhtumiga sarnases olukorras ei ole hädavajalik, et vahendid, mille abil mitteresidendist maksumaksja võib näidata kulude summa, mille edasikandmist ta taotleb, piirduvad Luksemburgi õigusaktides sätestatud vahenditega.
- 41 Liikmesriigi pädevad asutused võivad direktiivi 77/799 kohaselt alati nõuda, et teise liikmesriigi pädevad asutused esitaksid neile kogu teabe, mis võimaldab neil kindlaks teha, seoses nende kohaldatavate õigusnormidega, õige tulumaksu summa, mida maksumaksja, kelle elukoht on teises liikmesriigis, peab maksma.
- 42 Asjaolu, et liikmesriik lubab mitteresidendist maksumaksjal määrata oma maksustatava tulu summa oma kogutulude jaotamise põhjal, ei tähenda siiski seda, et ta on kohustatud nõustuma edasikantavate kulude summa arvutamisega kogukulude jaotamise põhjal. Kuna jaotamise meetod on ebatäpne, ei ole liikmesriik mingil juhul kohustatud määrama kindlaks maksumaksja maksubaasi ainult kõnealuse meetodi abil.
- 43 Kõiki eespool esitatud kaalutlusi silmas pidades tuleb Euroopa Kohtule esitatud küsimusele vastata, et see, kui liikmesriik kannab edasi eelnevad kulud, mida taotleb maksumaksja, kellel on filiaal tema territooriumil, kuid kes ei ole seal resident, tingimusel, et kulud peavad olema majanduslikult seotud tuludega, mida maksumaksja on kõnealusel riigis saanud, ei ole vastuolus asutamislepingu artikliga 52 juhul, kui residendist maksumaksjaid ei kohelda soodsamalt. Seevastu on selle artikliga vastuolus see, et kulude edasikandmise suhtes kehtestatakse tingimus, et kulude tekkimise aastal peab maksumaksja olema pidanud ja säilitanud kõnealusel riigis asjaomaste siseriiklike eeskirjade kohast raamatupidamisarvestust oma sealsete tegevuste kohta. Kõnealusel

liikmesriik võib siiski nõuda, et mitteresidendist maksumaksja näitaks selgelt ja täpselt, kas kulude summa, mida ta tahab edasi kanda, vastab selle liikmesriigi eeskirjade kohaselt, mis käsitlevad tulude ja kulude arvutamist ning mida kohaldatakse kõnealusel aruandeaastal, maksumaksja poolt kõnealuses riigis tegelikult kantud kuludele.

Kohtukulud

- 44 Euroopa Kohtule märkusi esitanud Prantsusmaa, Luksemburgi ja Ühendkuningriigi valitsuste ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kulusid ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus siseriiklikus kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS,

vastates küsimustele, mille Conseil d'État du Grand-Duché de Luxembourg esitas talle oma 12. juuli 1995. aasta otsustega, otsustab:

See, kui liikmesriik kannab edasi eelnevad kulud, mida taotleb maksumaksja, kellel on filiaal tema territooriumil, kuid kes ei ole seal resident, tingimusel, et kulud peavad olema majanduslikult seotud tuludega, mida maksumaksja on kõnealuses riigis saanud, ei ole vastuolus asutamislepingu artikliga 52 juhul, kui residendist maksumaksjaid ei kohelda soodsamalt. Seevastu on selle artikliga vastuolus see, et kulude edasikandmise suhtes kehtestatakse tingimus, et kulude tekkimise aastal peab maksumaksja olema pidanud ja säilitanud kõnealuses riigis asjaomaste siseriiklike eeskirjade kohast raamatupidamisarvestust oma sealsete tegevuste kohta. Kõnealune liikmesriik võib siiski nõuda, et mitteresidendist maksumaksja näitaks selgelt ja täpselt, kas kulude summa, mida ta tahab edasi kanda, vastab selle liikmesriigi eeskirjade kohaselt, mis käsitlevad tulude ja kulude arvutamist ning mida kohaldatakse kõnealusel aruandeaastal, maksumaksja poolt kõnealuses riigis tegelikult kantud kuludele.

Rodriguez Iglesias

Moitinho de Almeida

Murray

Sevón

Kapteyn

Gulmann

Edward

Puissochet

Ragnemalm

Wathelet

Schintgen

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 15. mail 1997 Luxembourgis.

Kohtusekretär
R. Grass

President
G. C. Rodríguez Iglesias